

нада, когато чичо Косьо внимателно извади бѣла сламена шапка. Издигна я високо да я видятъ всички, после я сложи на главата ми.

— О хо, я го вижте, какво момче стана! Чудесно!

Отъ стѣклото на прозореца ми се усмихна зачервено момче съ кривната надъ ухото сламена шапка. Азъ подскочихъ отъ радостъ и се гмурнахъ изъ навалищата. Не можахъ да отида далече. Нѣция здрава ръка ме стисна за рамото.

— Стой бе, момче! Ти пъкъ да не помисли...

Нищо не бѣхъ помислилъ. Едва когато чичо Косьо вдигна шапката отъ главата ми, азъ се сепнахъ и побѣгнахъ зисраменъ. Скрихъ се задъ нашата пѣтна врата и загледахъ презъ една цепнатина. Сърдцето ми лудо блѣскаше подъ ризата. Боже, каква хубава сламена шапка! Никога не бѣхъ виждалъ такова нѣщо. Знаехъ, че не мога да се надѣвамъ, но все пакъ, помислихъ си, какъ хубаво би било, ако онази шапка останѣше на главата ми! И, съвсемъ неочаквано за мене, нѣкаква мъжа притисна гърдитъ ми. О, ако можехъ да имамъ онази сламена шапка! Какъ биха се трупали около мене другитъ момчета, биха се учудвали!

— Изведнажъ дѣхътъ се спрѣ въ гърдитъ ми. Изъ чичовия Косьовъ дюкянъ излѣзе моятъ другаръ въ игритъ Колю, едро, богаташко момче. На главата му се бѣлѣеше сламена шапка. Колю се спрѣ предъ дома всрѣдъ улицата, погледна къмъ вратата, свали отъ главата си сламената шапка, пакъ я наложи и отмина нататѣкъ, като си подсвиркуваше.

Нѣции стѣпки се отекнаха по плочитъ задъ мене. Мама.

— Какво правишъ тукъ? Защо плачешъ?

— Азъ... азъ... Искамъ сламена шапка!

— Каква сламена шапка?

— Чичо Косьо ги продава. Да видишъ, мамо, едни таквизъ бѣли, хубави!